

Marokkaans Medicijn

Selma Mogendorff

Copyright: Selma Mogendorff 2021
Alle rechten voorbehouden.
Niets uit dit boek mag gedistribueerd,
gekopieerd of op welke manier dan ook verstrekt
worden aan derden zonder toestemming van de auteur.

Grafisch ontwerp: Pepijn Oldenburg
Drukwerk: Scanlaser
Eerste druk, december 2021
Uitgeverij Rheia
Vroedschap 28
1412 NW Naarden
www.uitgeverijrheia.nl
info@uitgeverijrheia.nl
Isbn: 978-94-92010-24-7
Nur: 350

Age is just a number

Joan Collins 1933- Amerikaanse actrice

Deel I

De ogen van anderen zijn onze gevangenissen,
hun gedachten onze kooien.

Virginia Woolf 1882-1941, Britse schrijfster en feministe

Is het echt gebeurd?

Ze wil opstaan om thee te maken, maar iets duwt haar terug. Is het de lentezon, die Marianne aan haar stoel vastbindt? Ze kijkt haar tuin in, blauwe krokusjes duwen zich omhoog tussen de sprieterige narcissen. De magnolia heeft kleine witte knopjes, een merel loopt parmantig over het groene gras. Wat zou ze hier graag meer van willen genieten, maar een grauwe sluier ligt over haar heen. Had ze hem maar nooit ontmoet. Ze voelt weer hoe zijn aanraking haar lichaam laat trillen, hoe het verheffen van zijn stem haar ineen doet krimpen.

Gevangen zit ze, in haar eigen huis, een huis vol overbodige luxe. Nooit heeft ze ook maar een enkel moment kunnen bevroeden dat haar vrijheid zo beknopt zou worden.

Hoe anders is haar leven gelopen, wat een verschil met hoe ze het zich had voorgesteld.

Ze zucht en loopt de keuken in. Gedachteloos smeert ze een boterham en staart naar buiten. Haar kiezen vermalen tergend langzaam een paar stukjes brood.

In het vliegtuig

Mensen rennen heen en weer, botsen met hun koffers tegen elkaar, gestuntel bij de automatische incheck. De vertrekhal is een en al bedrijvigheid. Omhelzingen, hier en daar een traantje, driftig zwaaien, het hoort er allemaal bij. De rij voor de incheckbalie vordert maar langzaam, de rij voor de bagagecontrole gaat nauwelijks sneller. Geroutineerde reizigers, degenen met wat minder ervaring en de verloren types lopen door elkaar heen.

Tussen al deze mensen staat een blonde vrouw lange tijd naar de matrixborden te turen.

Het lijkt haar moeite te kosten om er achter te komen waar ze moet zijn. De stickers op haar koffer suggereren dat ze al veel gereisd heeft, maar toch staat ze er verloren bij.

Er is veel veranderd sinds Marianne voor het laatst op Schiphol was. Het is vooral de drukte, de mensenmassa, die haar nu zo tegenstaat. Regelmatig schieten mensen vlak voor haar langs om dan ineens te stoppen, zodat ze hen bijna omver loopt. Dan weer voelt ze hoe er tegen haar koffer wordt geduwd. Dat er overal zulke lange rijen zouden staan, had ze niet verwacht. Als ze eindelijk voorbij de paspoort- en de bagagecontrole is, neemt ze een cappuccino en drinkt hem snel op. Ze zal zich nog moeten haasten, want het is best een eindje lopen naar de gate.

Eindelijk kan ze haar plaats innemen aan het gangpad. Ze kijkt naar de vreemde vrouw naast haar en een onbestendig gevoel lijkt haar te overvallen. Het was altijd Jeroen, die die plaats in beslag nam, althans in een vliegtuig. Uit haar rugtas pakt ze het boek over Marokko. Ze had thuis genoten van de mooie foto's en waande zich al in de nauwe straatjes vol kleine winkeltjes. Ze rook als het

ware de heerlijke geuren van de verschillende kruiden, uitgesteld in felgekleurde puntige bergjes. Opwinding maakt zich van haar meester maar ook twijfel of ze er wel goed aan doet om nu in haar eentje te gaan.

Eerder had ze de reis willen annuleren maar Kim had erop aangedrongen dat ze toch zou gaan. Voordat ze haar mobiel op de vliegtuigstand zet, appt ze Kim met een knipoog smiley: ik kan nu niet meer uit het vliegtuig ontsnappen, start van het avontuur!

Of het wel de juiste beslissing is, blijft ze zich maar afvragen. Ook al kun je dat pas achteraf zeggen, het blijft aan haar knagen. Een ander stemmetje in haar zegt, misschien scheidt het meer duidelijkheid in wat je wilt en voelt. Het kan ook orde scheppen in al die verwarrende gedachten en gevoelens. Letterlijk en figuurlijk afstand nemen had Kim gezegd. Maar of het zo verstandig is om terug te gaan naar de stad waar zij en Jeroen nog zo verliefd waren?

Toch bleef van alle mogelijke bestemmingen deze stad aan haar trekken, de stad waar zulke dierbare herinneringen liggen.

Al taxiënd is het vliegtuig op de startbaan gekomen. Marianne buigt iets voorover en staart door het raampje. Het toestel maakt vaart en komt los van de grond.

Langzaam ziet ze Nederland kleiner worden om dan te verdwijnen onder een berglandschap van wolken.

Een onverwachte wending

Peinzend zit Kim aan haar bureautje in de huiskamer achter een stapel medische tijdschriften, die ze nog moet doorkijken. Ze neemt een slok van haar koffie en pulkt geïrriteerd aan het aluminiumfolie van de reep pure chocola. Ze heeft zin om hem helemaal op te eten, wat een rot week is het toch geweest. De ellende begon met Marianne die boos wegliep. Kim heeft spijt dat ze zich toen nauwelijks heeft beheerst. Misschien is ze vorige week wat te kort door de bocht gegaan. Ze probeert zich zo letterlijk mogelijk het gesprek weer voor de geest te halen. Het eerste wat in haar bovenkomt is het beeld hoe Marianne met gebogen hoofd de spreekkamer binnenliep. Meestal begroeten ze elkaar met een omhelzing, maar dit keer plofte ze meteen als een ziek vogeltje neer op de stoel aan de andere kant van het bureau. Kim had bij het zien van haar rood betraande ogen geschrokken uitgeroepen:

‘Hé Marianne, wat is er gebeurd? Je ziet er belabberd uit.’

Onmiddellijk daarna waren de tranen bij Marianne losgebarsten.

‘Meisje toch, och lieverd!’

Ze was opgestaan en had een arm om de schokkende schouders van Marianne gelegd. Toen Marianne weer over Jeroen begon en de meest vreselijke situaties schetste, brak er ook iets bij Kim. Ze had iets gezegd in de trant van:

‘Hou hier alsjeblieft mee op, Marianne! Zo kan het niet langer. Je moet nú bij hem weggaan, dit is zelfkastijding. Dit kan echt niet meer, ik zal je helpen.’

Volledig onverwacht stond Marianne toen op en liep de spreekkamer uit.

‘Je begrijpt er niets van. Ik wil niet meer met je praten, nooit meer, nooit meer.’

Ze was onthutst achtergebleven en wist niet hoe te reageren. Na een kleine time-out had ze het spreekuur weer hervat. Nu ze haar gesprek met Marianne zo overdenkt, moet ze toegeven dat de rollen van huisarts en vriendin door elkaar zijn gaan lopen.

Toen ze Marianne later met haar mobiel had gebeld, had ze een diepe zucht aan de andere kant van de lijn gehoord, waarna de verbinding verbroken werd. Bij volgende pogingen werd er helemaal niet meer opgenomen.